

Autor: Kazimierz Sichulski

Tytuł: Hucuł z owcami

Rok powstania: 1906

Technika: olej na płótnie

Wymiary: 98 cm (wys.) x 132 cm (szer.)

Własność: Muzeum Narodowe w Lublinie

Obraz przedstawia huculskiego pasterza pilnującego stada owiec na górskim pastwisku. Z prawej strony i od góry miejsce wypasu jest ograniczone drewnianym ogrodzeniem, za którym ustawione są stogi siana. Dzieło utrzymane jest w ciepłej paletce barw, w której dominują rozmaite odcienie brązu, beżu i zgaszonej żółci, z nielicznymi akcentami zieleni. W tle kontrastujący, ciemny pas nieba.

W centrum kadru stoi młody chłopak, zwrócony prawym bokiem do widza. Jego postać zajmuje całą wysokość obrazu, nie widać wyłącznie jego butów. Pasterz ubrany jest w tradycyjny, huculski strój, o kilka rozmiarów za duży, jak na jego drobną posturę. Ma na sobie długie, szerokie, czerwone spodnie, tzw. *kraszanycki*, zdobione na wysokości łydek jasnym paskiem tkaniny. Kolor spodni wskazuje na jego młody wiek, ponieważ zgodnie z tradycją huculską, czerwone stroje nosili właśnie młodzieńcy. Na plecach zarzucony ma bardzo obszerny, ciemno-brązowy serdak, tzw. *sierak*, czyli rodzaj góralskiej kurtki. Na krawędziach jest on obszyty czerwoną lamówką. U dołu zwisają ozdobne chwosty. Rękawy kurtki są o wiele za długie, przez co nie widać dłoni pasterza.

Chłopak ma na głowie ciemnobrązową, barankową czapkę, tzw. *sziepkę*, którą Huculi nosili podczas cieplejszych zim. Ponieważ opada ona na czoło, nie możemy dostrzec oczu, tylko krótki, zaokrąglony nos i półotwarte usta. Spod czapki, z tyłu głowy, sterczą krótkie blond włosy. Pasterz trzyma przed sobą kij, który opiera o ziemię pod kątem około 45 stopni.

Kilkanaście owiec zostało namalowanych na dalszym planie, po prawej od Hucuła. Wypoczywają na brunatnej, zrytej kopytami ziemi w różnych odcieniach brązu i beżu, która stanowi większą część obrazu. Owce, leżąc w zwartej grupie jedna przy drugiej, wyglądają jak czarne i szare kępy traw. Tylko dzięki temu, że jedna z owiec uniosła nieco głowę do góry, wiemy, że to jednak zwierzęta.

Pastwisko obwiedzione jest z prawej strony oraz od góry *woryniami*, czyli charakterystycznymi dla Hucułów zygzakowatymi ogrodzeniami. Są one zbudowane z kilku rzędów długich, poziomych żerdzi, układanych pomiędzy parami wbitych w ziemię pali, które wystają wysoko ponad ogrodzenie. Linia płotu specjalnie nie jest prosta, lecz ciągnie się zygzakiem, by skutecznie odpierać szalejący na połoninach wiatr. Za ogrodzeniem widzimy cztery wysokie stogi siana, a w tle giętki kontur złotych drzew oraz ciemne, prawie czarne niebo.

Obraz jest niezwykle dekoracyjny dzięki zastosowaniu giętkiej, secesyjnej linii oraz światłocienia. Boczne światło, którego źródłem jest słońce znajdujące się po lewej stronie, poza kadrem nadaje głębię postaciom i przedmiotom znajdującym się na obrazie.

Kazimierz Sichulski często czynił tematem swoich prac życie i obyczaje Hucułów, czyli górali zamieszkujących zachodnią część dzisiejszej Ukrainy, w widłach Prutu, Czeremoszu i Cisy. Był jednym z wielu młodopolskich malarzy, m.in. obok Fryderyka Pautscha i Władysława Jarockiego, zafascynowanych Huculszczyzną. Malował przede wszystkim sceny rodzajowe oraz portrety i typy góralskie, ukazujące bogactwo strojów, barwne obrzędy oraz nierozzerwalny związek człowieka z przyrodą. Ponadto, Sichulski był pejzażystą, twórcą martwych natur, znakomitych karykatur, licznych obrazów religijnych, ale także witrażystą i projektantem fresków.